

[Pia Kjærsgaard]

en spændende ny finanslov. Jeg vil kalde det noget andet. Flere offentligt ansatte, mener jeg, er gammeldags tænkning.

Jeg vil også kommentere den årlige OECD-rapport i denne tale. Vi fik lidt orientering om den for et par måneder siden. En OECD-rapport er jo gennemset og godkendt af regeringen, før den bliver offentliggjort. Økonomerne er tilsyneladende stadig lige så negative over for dansk økonomi, som de har været i mange år, og der er tegn i sol og måne på, at Danmarks kreditværdighed er ved at blive yderligere forværret.

Det er da logisk, at dansk økonomi ikke kan leve op til de erklærede forventninger, regeringen har lagt op til gang på gang, uden at der er sket forandringer.

Jeg kan blot igen fremhæve, at skatterne under det såkaldt borgerlige regime er steget til rekordhøjder – og mere end i de øvrige 23 andre medlemslande i OECD.

En af årsagerne findes i det gigantiske offentlige overforbrug, som finansministeren finder så hensigtsmæssigt, og som han først mener kan ændres markant i år 2025 eller om 35–36 år. Hvem har lyst til at vente på det? Fremskridtspartiet har ikke.

Hvorfor dog fastholde nogle gamle bureaukratiske spilleregler, der presser skatterne i vejret, så bl.a. virksomheder flytter til udlandet og tager unge, driftige folk med sig – borgere, der ville gavne vores samfund, men som forståeligt nok ikke ønsker at leve i bureaukratsamfundet?

I januar måned skal 100.000 danskere straffes med en renteaftgift, som regeringen og skattevæsenet ikke har kunnet finde ud af eller fornuft i. Taberne bliver endnu en gang driftige mennesker, der skal ekstrabeskattes ud fra nogle tilfældige love, der laves af politikere som hasteopgaver og ændres, når presset fra befolkningen bliver for stort. Den radikale økonomiminister har endda kaldt renteaftgiften for en tordnende succes, der har rettet op på mange uretfærdigheder. Jeg mener, den gør det modsatte, men sådan er vi jo heldigvis så forskellige.

Jeg ved ikke, om regeringens tre partier er indbyrdes enige om, hvornår der kan forventes en lempelse i skattetrykket. Gang på gang lyder der modstridende oplysninger fra de tre partier; det er vildledende og ikke vejledende.

Med jævne mellemrum synes skatteministeren, at han bør markere et eller andet om, at der nu skal gennemføres skattelettelser. Men hver gang dementerer statsministeren disse oplysninger, hvis da ikke økonomiministeren har været ude med en eller anden kommentar inden.

Senest har statsministeren i åbningstalen fastslået, at der er længe til, at der overhovedet kan regnes med skattelettelser – en vildfarelse, statsministeren bør bringes ud af snarest.

Men det er også interessant at konstatere den manglende privatisering, der er nødvendig. Seks år er der gået, siden den dengang nye firkløverregering proklamerede, at nu skulle der privatiseres. Med 900.000 ansat i den offentlige sektor og andre 1,2 millioner på det offentlige lønningsliste modtager omkring 2,1 millioner danskere deres indkomst fra de offentlige kasser, mens blot 600.000 er ansat i de valutaskabende erhverv.

Det er derfor indlysende for enhver, at der skal ske alvorlige ting inden for det offentlige.

Fremskridtspartiet har mange gange lagt besparelsesprogrammer frem til løsning af de alvorlige problemer, der er påført landet, men er lige så ofte blevet hånet for vores forslag, der bl.a. indeholder mange privatiseringsforslag.

Befolkningen får daglig pålæg om at spare – ikke pålæg på brødet, men om at spare på udgifterne til forbrug. Staten behøver ikke at spare på borgernes penge – nej, dem kaster man i grams til urentable projekter. Det er ulogisk og forkert.

Fremskridtspartiet er klar til at gå ind i en privatisering på mange områder, vi vil f.eks. foreslå Post- og Telegrafvæsenet, der nu yderligere vil forringe servicen, DSB, HT, Bornholms- trafikken og lignende områder, som det vil være naturligt at privatisere. Såfremt regeringen vil forhandle om finansloven med Fremskridtspartiet, vil vi gerne have en drøftelse, hvori disse områder indgår.

Som bekendt blev denne regering dannet, efter at Det Radikale Venstre havde været en hovedårsag til, at den tidligere regering blev væltet på et NATO-spørgsmål.

Nu er Det Radikale Venstre jo svunget rundt; de står tilsyneladende som et pro-NATO-parti og har pludselig indordnet sig under, at Danmark bør have et forsvar af militære personer og materiel. Det er en interessant og posi-